

Potser arribariem a trobar dades concretes de l'activa participació de Cassà en la lluita contra l'usurpador, però no, no buscarem sinó que assenyalarem dos fets que encara que no són dels més significatius, ja ens valdran, perquè, en efecte, no són pas les dates i els noms que escriuen la història; qui l'escriu és el conjunt del poble.

A l'any 1808 en ocasió del primer setge de Girona, una divisió de tropes del General francès Duhsme s'instal·laren al nostre poble, acamparen a l'església i de la nau central en feren dormitoris per als soldats, i els altars laterals serviren d'estables per als cavalls, cremant finalment l'església, la qual cosa no varen poder aconseguir del tot, malgrat les senyals de foc que encara resten a la façana junt al relleu de Sant Martí.

Sabem també que un grup d'esforçats cassanencs acompanyats de conveïns de Palamós, Sant Feliu i d'altres pobles de la província, es varen reunir a Girona per a posar llur gra de sorra a la defensa de l'heroica i tres vegades immortal ciutat, cap vivent de tot el que és Gironí.

Aquests són els fets que, com he dit ja, no són pas massa significatius, però davant d'ells ningú no podrà dubtar que el poble de Cassà ha sabut mantenir tot allò que hi ha de més preuat en les seves tradicions: l'amor a la Religió i l'amor a la nostra terra.

Hem volgut amb aquestes breus ratlles donar testimoni que l'invasor no arribà a ofegar l'esperit del nostre poble, que, com qualsevol altre d'Espanya, amb les seves petites gestes va escriure una pàgina més d'aquesta Història que escriuen els pobles.

ENRIC AMETLLER

CAMINAR...

El companyarisme, és una lògica conseqüència de l'organització que crea i uneix llaços i valors d'amistats molt perdurables. Té una importància excepcional, puix neix de manera espontània entre els components dels grups. Aquest mateix companyarisme fa reconèixer la necessitat de la dita ben coneguda però que no està de més recordar-la de tant en tant: «Tots per un i un per tots».

Caminar... per amarar-se en la contemplació de les bel·leses de la Natura. Caminar... i saber-se parar on l'estudi es fa agradable. Caminar... mentre la rialla esclata franca entre els companys o la mà s'allarga per a saludar i ajudar-se mutuament.

Aquestes tres maneres de fer camí són ben agradables i de bon rendiment en el curs de la vida. Llàstima que els anys no ens permetin seguir-vos.

M. Tolosà Surroca